

„Nem vonzottak soha a tehetségkutatók”

INTERJÚ RÁNKI FÜLÖPPEL

Hároméves korától matatott a zongora körül, de a csillagászat és a matematika majdnem eltérítette a zenei pályáról. A többszörösen kitüntetett zongorista, szülei legnagyobb boldogságára nyolcévesen végül hivatásszerűen is elkezdett zenével foglalkozni, azóta pedig az ország legfontosabb hangversenytermeiben ad koncerteket. De mi a helyzet a cápákkal, és milyen módon tartják itthon a szóviccek? Erről mesélt nekünk a frissen Junior Prima Díjjal kitüntetett fiatal zongoraművész.

szerző: Frauenhoffer György



fotó: Kocsis György / Műlpa

Felmerült valaha, hogy ne zenével foglalkozz?

Kisgyermekként sok minden érdekelt. Először is nagyon szerettem a számokat, különösen a fejszámolást, egy ideig azt gondoltam, hogy majd matematikus leszek. Foglalkoztam a csillagászattal is, rengeteget kutakodtam a témában. Érdekeltek a rovarok meg a cápák is. Aztán olyan kilenc-tíz éves koromban ezek szép lassan lemorzsolódtak, és egyre intenzívebben kezdtem el a zongorával foglalkozni. Nem tudnám megmondani, hogy pontosan mikor, de fokozatosan egyértelművé vált, hogy ezt tekintem hivatásomnak.

Más műfajok soha nem érdekeltek? Nem voltak kamaszkori kilengéseid?

Nálam ez a hagyományosan lázadással és útkereséssel fémjelzett kamaszkor egy az egyben kimaradt. Kiskoromtól kezdve nagyon közel állok ahhoz a két zeneszerzőhöz, akikkel a pályafutásom során a legtöbbet szeretnék foglalkozni.

Kik ök?

Liszt és Messiaen.

Már nyolc-tíz éves koromban szerettem hallgatni az ő műveiket.

Ugyanakkor előszeretettel játszod kevésbé ismert szerzők műveit, vagy épp ismert szerzők kevésbé népszerű darabjait. Ez azért nem a világhírhez vezető legbiztosabb út.

Lényegesnek tartom leszögezni, hogy mindig a darabok minőségét tekintem elsődlegesnek. Ha a magas színvonal együtt jár egy viszonylagos mellőzöttséggel, az engem csak ösztönöz. A világhír pedig nem célom. Még ha alkalmas is lennék a sztár szerepére, akkor sem vágnék az ezzel járó életformára: nehéz lenne mindennap más országban koncertezni és folyamatosan úton lenni. De nem is gondolom, hogy erről nekem kellene döntenem előre. Számomra a legfontosabb, hogy a képességeimet rendeljem alá a szakmai szempontoknak, ne pedig a szakmát rendeljem alá a karrieremnek.

Dolgozni kell, aztán annak majd úgyis lesz valami eredménye.

Tehetségkutatók akkor fel sem merültek?

Nem, nem vonzottak soha.

És a díjak? Épp most kaptál Junior Prima Díjat.

A szakmai elismerések jólesnek, hiszen azt jelzik, hogy mások is figyelemre méltatják azt az utat, amit járn

Ránki Fülöp 1995 márciusában született Budapesten. Már három-négy évesen nagy érdeklődést mutatott a zongorázás iránt, és magától kezdett hallás után játszani. Jelenleg a Liszt Ferenc Zene-művészeti Egyetem hallgatója Jandó Jenő és Lantos István növendékeként, kamarazenét Wagner Ritánál tanul.

Rendszeresen lép fel szüleiével, Klukon Edittel és Ránki Dezsővel három-zongorás koncerteken. Olyan jelentős karmesterek vezényletével játszott, mint Kocsis Zoltán, Rácz Zoltán vagy Gilbert Varga.

OROSZLÁNKÖRMÖK

igyekszem, és amit helyesnek tartok. Ez a díj egyszerre megnyugtató és megtisztelő.

Van valami saját metódusod, amivel nekiállsz egy műnek?

Direkt kialakított és egységes módszerem nincs. Többnyire zongora mellett szoktam elkezdeni ismerkedni a művekkel. Ilyenkor általában szép, nyugodt tempóban végigmegyek rajtuk úgy, hogy közben minden hangot legalább egyszer, de inkább többször eljátszom, ezáltal beleszorgok egy kicsit az összképbe, a zenei és lelki struktúrába. Az első impulzust aztán hosszú keresgélés és kidolgozási folyamat követi.

A közönségnek dolga, hogy kihallja mindazt a munkát, amit te egy darabba beleteszel?

Azt hiszem, a közönségnek annyi a dolga, hogy figyelmével és jóindulatával esélyt adjon a zenészeknek. A hallgatók között vannak olyanok, akik először hallják az elhangzó darabot, és olyanok is, akik a mű ismerőjeként inkább az előadásmódra fókuszálnak. Szerintem a legfontosabb az, hogy a befogadók valamilyen megváltozott, lehetőleg kitisztult lelkiállapottal távozzanak a koncertről. Ennek eléréséhez éppúgy szükség van a közönség nyitottságára, előítélet-mentességére, mint a művész felkészültségére és ihletettségére.

Hogyan hallgatsz zenét? El tudsz vonatkoztatni a szakmai szempontoktól?

Szerencsére nálam nem olyan éles a határ szakma és szabadidőtöltés között, a kettőt általában hasonló örömmel élem meg. Mielőtt például egy zenekari művet próbálunk, elengedhetetlen, hogy sokat hallgassam partitúrával a kezemben a darabot, és tanulmányozzam a felépítését. Ugyanez persze megtörténhet anélkül is, hogy fellépésre készülnek, egyszerűen csak azért, mert megtetszik egy mű. De gyakran hallgatom zenét kotta nélkül, hiszen leegyszerűsített megfogalmazásban

talán az lehet a zene célja, hogy hallgatóját addigi állapotából egy másikba helyezze át.

Ha ezt az egyébként minden zenemű, minden hallgató és minden pillanatnyi helyzet esetében különböző folyamatot nem élném át befogadóként időről időre magam is, nem hiszem, hogy egyáltalán megpróbálkozhatnék a művek hihető és hiteles előadásával.

Idén tavasszal fejezted be a Zeneakadémia alapképzését, az elmúlt években pedig az összes fontosabb itthoni koncertteremben felléptél. Soha nem merült fel, hogy külföldön is szerencsét próbálj?

Több okom is van rá, hogy itthon maradtam, és a Zeneakadémián kezdtem el a mesterképzést. Egyrészt itt ideálisak a körülmények ahhoz, hogy nyugodtan gyakoroljak: otthon több zongoránk van, így szinte bármikor leülhetek játszani. Másrészt Lantos István tanár úr úgy vállalt el, hogy valószínűleg én leszek az utolsó tanítványa, akit öt éven át végigvisz az egyetemen. Ez hatalmas megtiszteltetés, és messze nem is érzem úgy, hogy tőle és másiktól mesteremtől, Jandó Jenő tanár úrtól mindent megtanultam volna. A harmadik érv pedig, hogy szeretek Magyarországon lenni.

Imádok szöveceket gyártani,

ami mögött a nyelvvel ápoltnak igen szoros viszonyomat látom. Ezt egy idegen nyelvű közegben sosem érhetném el ilyen mértékben, ilyen zsiigeri szinten, ami nagyon feszélyezne. Szeretek az anyanyelvemen írni és olvasni.

Írsz is?

Nem rendszeresen, de időnként verseket szoktam írni, persze a legalapvetőbb szakmai ismeretek nélkül. Egyszerű hobbiról van szó, amit a nyelv és a benne rejlő zene szeretete táplál. Utóbbi tényezőre gondolva érhetőnek tűnik, hogy miért Weöres Sándor a kedvenc költőm.



Debrecen város hivatásos zenei élete 1923 óta

Kodály
Filharmonia
DEBRECEN

info@kodalyfilharmonia.hu
www.kodalyfilharmonia.hu

Kodály Kórus
DEBRECEN

Kodály
Filharmonikusok
DEBRECEN